

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Lib. III. Decretalium. In quo agitur De Rebus, quae in iudicium devenire solent, cujusmodi sunt, de vita et moribus Clericorum, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1708

Articulus IV. An pro sepultura aliquid exigi, vel accipi possit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73045](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73045)

defunctorum, qui apud ipsos elegerunt sepeliri: discordiam quoad tumulanda defunctorum cadavera potissimum ex eo natam, quod dicti Prælati, & Rectores parocchialium Ecclesiarum per ejusmodi funerationem in Ecclesiis Regularium, viderent sibi suisque Ecclesiis decedere donationes causa mortis, oblationes in funeribus, & similia; quandoque etiam fideles indebitè inductos à Regularibus ad sepulturas apud ipsos eligendas; vel etiam ad sepulturam receptos, qui sepulturam sibi nondum eligere poterant, ut constat ex querelis depositis apud sedem Apostolicam contra Hospitalarios in *c. in nostra* 10. *h. z.* ut retulimus n.

2410 In hunc ergo finem (tollendam nimirum discordiam inter Clericos seculares, & Regulares) etiam occasione funerum, Pontifex, tanquam Judex controversiæ, pro hujusmodi discordiæ compositione, per sententiam resolvit, & quod alias jure communi constitutum erat, ut constat ex *num. 2391.* Regularibus competere jus ad sepulturam recipiendi cadavera defunctorum, qui apud ipsos sepeliri elegerunt, *sed non aliter*, quàm si persolvant Ecclesiæ parochiali (ex qua talis defunctus erat,) portionem canonicam funeralem, prout jure constituta erat; ut patebit legenti attentè textum illius Clementinæ; quo habetur jus recipiendi defunctos ad sepulturam, competere Monasteriis non *mero privilegio*, ut communiter dicunt contrarii, ex vi hujus Clementinæ, sed ex sententia definitiva Papæ secundum jus antiquum in *c. Fraternalitatem, & c. ubi canonicæ*, quibus præmissis:

2411 *R. 1.* ad object. *num. 2405.* N. suppositum majoris, jam enim ostensum est illud jus Regularium non esse *merum privilegium*. *R. 2.* esto esset privilegium, quia tamen insertum est juri communi, ut constat, æquè tenet rationem legis communis, quàm jus Parochiarum, quamvis in eo differat, quod Ecclesiæ parochiali salva esse debeat portio funeralis, si Parochianus ex electione facta sepultus sit in Ecclesia Regularium. *R. 3.* N. ma. nam constitutio Clementina cit. concedendo privilegium (si transmittatur, hoc jus competere Regularibus *ex privilegio, & non jure communi*) non tendebat principaliter ad Regulares in dato casu privilegiandos tali

jure, sed ad dirimendam controversiam inter Prælatos, & Rectores Ecclesiarum parocchialium ex una; & dictos Regulares ex altera parte, subortam occasione usûs dicti juris, declarando jus cujus partis, nempe posse ad sepulturas Regularium recipi defunctos etiam parochianorum, sin ibi egerunt sepeliri; e contra verò nihilominus Ecclesiis parocchialibus portionem funeralem deberi perinde, quàm si in eisdem tumulati essent.

ARTICVLVS IV.

An pro sepultura aliquid exigi, vel accipi possit?

R. *S*epultura supponat solum pro humo, seu terra nondum sacra, posse illam emi, ac vendi licitè, quantumvis eo sine contingat, ut deinde in sepulturam Fidelium consecratur, vel benedicatur, est communis, ut tradit D. Thomas 2. 2. q. 100. *q. 4. ad 3.* Suarez *l. 4. de Simon. c. 14. num. 17. & alii*; quia talis terra est quid merè temporale. Postquam autem in sepulturam fidelium sacra est, vel benedicta, foret simonia juris etiam naturalis, & divini, pretium pro illa exigere, vel accipere intuitu consecrationis, vel benedictionis ita, ut hæc veniret in appetitionem, ut pluribus constat *ex dict. l. 5. tit. 3. de simonia*; & hoc universim dicendum est, committi simoniam, exigendo, vel accipiendo pecuniam, vel aliud temporale, pretio æstimabile pro sepulchro, seu terra jam deputata pro sepeliendis Fidelium cadaveribus in illa, si titulo loci sacri (videlicet, quod terra sit *benedicta*, vel in *Ecclesia*, vel loco *Ecclesiæ digniore*), aliquid exigatur, vel accipiatur; nam in tali casu ratio *rei sacræ* veniret in appetitionem, quod citra dubium simoniacum est; de quibus fusè agimus *l. 5. tit. 3. præsertim num. 4105.* hæc de sepultura, sumpta pro solo loco, seu terra, in qua cadavera tumulantur, vel reconduntur.

Questio est de sepultura, prout supponit pro jure, quod quis habet, ut in tali loco sacro sepeliatur ipse? vel etiam sui descendentes, aut ex familia? hoc jus accipi potest de consensu Ecclesiæ sibi, suisque in tali loco cæmeterii, vel etiam Ecclesiæ, cryptam, vel cadaverum locum receptivum aedificando, ut constat ex consuetudine

dine jam recepta; quin etiam emendo locum purè materialem ad hunc finem, ut notavimus *lib. 5. num. 410.* ex Suarez, & Sylvestro, *loc. cit.* & quidem privativè ad alios, *ex ibidem dict. num. 411.* Dubitatio est, an quis sepulchrum proprium, sibi, suisque, sumptibus suis ædificatum, sine simonia quoad proprietatem vendere possit alteri solum juxta valorem fundi, & habito respectu ad solas expensas in eo factas? *Pirhing b. t. num. 38.* citans Innoc. in c. *penult. h. t.* & Abbat. *ibid. n. 4.* cum Layman in *disp. canon. de rer. Eccles. alien. c. h. 71.* absolūtè censet, quòd postquam locus aliquis est consecratus, vel benedictus, vel publicè auctoritate ordinarii Prælati ad sepulturam fidelium deputatus est, vendi non possit, ob prohibitionem Ecclesiæ; quia in nullius privati est dominio, *L. non tantum. 6. §. Sacra. ff. de rer. divis.* atqui talis locus est etiam sepulchrum proprium familiæ Christianæ in Ecclesia, vel cœmiterio aliquo positum. Idemque dicendum est de structura, & ornamentis sepulchri; ea enim, cum sint superædificata, & imposita loco sacro, censentur etiam sacra, & in nullius dominio esse. Neque dicas, non vendi jus spirituale sepulturæ; sed materiale, nam cum hoc sit inseparabiliter connexum cum spirituali, non potest quis vendere materiale, nisi etiam spirituale vendere censetur; juxta c. *Si quis. 7. caus. 1. q. 3. V.* quæ dicimus *l. 5. a n. 420.*

2414 Cœterum Suarez *cit. num. 18.* valde probabiliter existimat, posse id fieri sine simonia, ut, sicut antecessor habuit, sic habeat & successor, nimirum jure proprietatis ad solum usum sui cadaveris & aliorum, quibus destinatum fuit; non autem quoad proprietatem veri dominii, cum res sacra in nullius privati dominio esse possit, ut jam dictum est supra, ex *L. 6. §. sacra. ff. de rer. divis.* licet enim fieret venditio solius rei temporalis secundum se, ut supponimus, sine respectu ad consecrationem, vel benedictionem fundi. Ad rationem contrariorum, quòd tali fundo, vel ædificio inseparabiliter annexum sit spirituale, non sequitur propterea venire in appretiationem etiam spirituales benedictionem, vel loci sacrationem, ut notavimus *l. 5. n. 402.* alias nec imagines ceræ benedictæ sine simonia quoad remotam earum materiam vendi possent; ad textum ex c. *si quis re-*

Tom. III.

spondimus *ibid. a num. 407. ubi n. 409.* diximus illud non loqui de materia rei sacræ, vel benedictæ solum annexivè talis, quando ipsa antecedit consecrationem, vel benedictionem; imò habere solum locum in casu, quo ipsa res secundum se nullum habet valorem pretio æstimabilem independenter à spirituali annexo; vel solum venderetur ad usum profanum.

2415 Altera quaestio est, an aliquid temporale exigi, vel accipi possit pro sepultura, sumendo illam pro ipso actu sepeliendi *ritu Ecclesiastico*, quem suis præstant communiter Rectores parochialium Ecclesiarum? non posse sine simonia, non videtur dubium; cum sit actus juris spiritualis, nimirum parochialis, vel Ecclesiastici non exercibilis à mero Laico, ut notamus *l. 5. a num. 410.* dixi pro actu sepeliendi *ritu Ecclesiastico*; nam alia quaestio est de exigendo, vel accipiendo aliquid temporale non pro actu sepeliendi, sed pro sustentatione, seu stipendio ad debitam Curatis sustentationem? de hac latè agimus *cit. l. 5. tit. 3. a num. 415. & 417.* ubi ostendimus sacro jure, *ibidem num. 416.* allegato, esse irreligiosum, illicitum, ac omnino prohibitum Curatis Ecclesiasticis, aliquid petere, vel exigere pro sepultura in Ecclesia, vel loco ad sepulturam Ecclesiasticam deputato, nisi quod per Ordinarium, seu Dioecesanum, ex conventionem cum domino terrestri, statutum est, vel legitimam consuetudine inductum, tanquam deputatum in sustentationem decentem Ministrorum, qui Fidelibus, vel ex officio, vel ex privilegio, spiritualia, & his annexa, ministrant; ubi not. excedentes in hac materia non habere justum patrocinium allegando consuetudinem, ut *ibid. num. 415.* & specialiter *a num. 424.* ostensum est; nec licere Curatis taxam stolæ augere suo arbitratu; *num. 418.* Ad quaestionem porro, an Clerici, qui aliunde obligati sunt ad exercenda suis ministeria spiritualia, committant simoniam, vel saltem injustitiam, si aliquid ultra id, quod est legitime vel statutum, vel usu approbato receptum, exigant etiam in stipendium suæ sustentationis, si eis vi redditum sui beneficii sufficienter de sustentatione decenti sit provisum? *eod. l. 5. a num. 423.* responsum est, etiam attemptam consuetudine.